

Beste, lieve, geachte,

Ik steek meteen van wal – een estuarium voelt zich
het best als het vrij mag stromen. Wat wil nu het geval:
die nota uit Den Haag, met zijn afgemeten marges en alinea's
waar mijn naam ontbreekt.

Maar hoe verzoen je voldoende plek voor stern en eend
met die extra opslagtanks en kranen al in de boeken?

De massale rust die recreanten zoeken
met de kwetsbaarheid van mijn slikken?

Het verdiepen van mijn vaargeul (telkens schrikken!)
met mijn zeegras dat wegspoelt van mijn schorren?

Zo'n moloch van een schip verplaatst mijn water sneller
dan hun wortelgestel weerstaat. En dan praten we nog niet
over PFAS, andere giftige troep in mijn aderen, of hoe ik jullie –
als je me maar vrijlaat! – voor zeespiegelstijging kan bewaren.

Bovenal ben ik het raam dat naar je lonkt
als je lang binnen zit – het venster waar je naar
en dwars doorheen wilt kijken tegelijk.

Zie mijn stromen, luchten, vergezichten. Mijn zilverreigers,
slijkgapers en lepelaars, mijn parmantig wandelende eilandjes,
mijn ongelooflijke leegte die zoveel huist, mijn wind in je rug.
Geef me de ruimte en ik geef je nog veel meer ruimte terug.

Weten ze dat daar, in die grootste van Twee Kamers,
dat Torentje bij die Vijver van een of ander Hof?
Dat ik zoveel betekenen kan. Maar wurm me tussen
alles wat lijkt te moeten en ik ga glorieus kapot.

Met altijd toegenegen, kabbelende groeten,

je enige Westerschelde